

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 515

гр. София, 20.01.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в закрито заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

като разгледа дело номер **669** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по молба на Т. Б., род. На 13.10.1962г. в [населено място], с искане за спиране на предварителното изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2723-16/05.01.2020г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Х.. В жалбата се твърди, че липсват предпоставките по чл.60 от АПК за допускане на предварително изпълнение. Предварителното изпълнение би могло да причини на настъпването на значителни трудно поправими вреди на оспорващия.

Съдът, за да се произнесе по искането, съобрази следното от фактическа и правна страна.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2723-16/05.01.2020г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Х., на Т. Б., род. На 13.10.1962г. в [населено място], е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.2а, б.“А“ от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) – прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач.

Срещу заповедта е постъпило искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение и заедно с това е подадена жалба и срещу самата заповед.

При тези данни съдът приема, че искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо – при всяко производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ, от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е неоснователно.

В отклонение на общия принцип за суспензивния ефект на жалбата, съгласно чл.166, ал.1 от АПК, разпоредбата на чл.172, ал.6 от специалния ЗДВП предвижда, че

обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл.172, ал.1 от ЗДвП заповеди, поради което намира приложение разпоредбата на чл.166, ал.4 от АПК, съгласно която допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда, при условията на чл.166, ал.2 от АПК – ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като искането може да бъде предявено при всяко положение на делото, до влизането в сила на решението.

Съдът намира, че такъв интерес не е установен по делото.

Искането е аргументирано с твърдения, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини на молителя сериозна, значителна и трудно поправима вреда от финансов характер. В искането не са конкретизирани какви по вид и размер вреди се имат предвид и не се представя убедителни доказателства за настъпване на неблагоприятни имуществени последици, които могат да бъдат квалифицирани като значителна или трудно поправима вреда в смисъла, вложен от законодателя. В този смисъл, не е установен и не е доказан конкретен размер на евентуални преки и непосредствени вреди, които би претърпял.

От друга страна, претендираните в случая вреди са породени именно от изпълнението на акта, т.е. настъпването им не е резултат от нови обстоятелства, настъпили след издаването му. Прекратяване на регистрацията на ППС е пречка жалбоподателят да управлява лек автомобил. В хипотезата на чл.166, ал.4, вр. ал.2 от АПК, законодателя не изисква съдът да прави преценка за значимостта на обществения интерес и надделява ли частният интерес, засегнат от допуснатото предварително изпълнение, както в хипотезата на чл.60, ал.1 от АПК, а се очаква и изисква жалбоподателят да докаже, че предварителното изпълнение ще му причини значителни или трудно поправими вреди, които не са последица от самия акт. В случая твърдяните вреди, които евентуално молителят би понесъл, не са в резултат на факти и обстоятелства, които са настъпили след издаването на заповедта за прилагане на ПАМ, а са пряко следствие от допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта – в т.см. е и трайната практика на ВАС по аналогични на настоящия случай, обобщена в Определение № 11892/05.10.2018г. по адм.д. №12 177/18г.

Предвид изложеното и като съобрази фактическата обстановка, която е мотивирала административния орган да наложи процесната ПАМ, съдът приема, че законовата презумпция по чл.166, ал.2 от АПК не е оборена от оспорващия. Не е установена възможността от настъпването на значителни или трудно поправими вреди в резултат на предварителното изпълнение на заповедта, противопоставими по тежест и значимост на презумираните обществени интереси, в чиято защита е допуснато предварителното изпълнение на акта. Искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед следва да бъде оставено без уважение, като неоснователно.

С оглед изчерпателност на мотивите, настоящия съдебен състав намира за нужно да посочи, и че фактическата обстановка във връзка със съставомерността на деянието, за което се налага ПАМ ще бъде установена в хода на производството по същество, в което съдът ще извърши проверка за законосъобразността ѝ на всички основания по чл. 146 АПК. Досежно искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение, релевантни са единствено фактите относно причинените на

жалбоподателя вреди от това предварително изпълнение. Вероятната основателност на жалбата срещу административния акт не е сред релевантните факти, и не е от значение за основателността на искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта.

С тези мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Т. Б., род. На 13.10.1962г. в [населено място], за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2723-16/05.01.2020г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Х..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в седмодневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: